

A BOLOND KIRÁLY

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás-tengeren s az üveghegyen is túl, ahol a kurta farkú malac túr, volt egyszer egy szegény ember, akinek egyebe sem volt, csak három fia.

Egy napon az ország királya bolond törvényt hozott. Meghirdette széltében, hosszában, hogy egyetlen szépséges lányának a kezét s ezzel együtt fele királyságát annak adja, aki olyasmit tud mondani, amit még ő, a király sem hisz el.

Nosza csak, felkerekedett Peti, a szegény ember legidősebb fia, nagy sebesen, mielőtt hírére vette a bolond király bolond kívánságának, s meg sem állott, míg a királyi palota elé nem ért. Ott elmondta a szolgáknak, hogy miben jár, s azon nyomban be is bocsájtották a király elé. De addigra már annyi herceg, gróf és mindenféle úri nép próbálkozott elnyerni a királykisasszony kezét, hogy számba se tudták tartani valamennyit az ajtónállók. De egyikük sem tudott olyasmit mondani, amit a király el ne hitt volna nyomban.

Végül is ott állt Peti a király trónusa előtt.

– Adjon Isten jó napot! – köszönt rá a királyra illedelmesen.

– Adjon Isten neked is, fiam! – felelte a király. – Mi jóban jársz?

– Szeretnék megházasodni – mondta a legény.

– Az jó – bólintott a király –, de aztán miből tartod el az asszonyt?

– Majd csak megélünk valahogy – vonta meg Péter a vállát –, apámnak van egy kicsike földje.

– Elhiszem, fiam – bólintott a király.

– Három tehenünk is van.

– Elhiszem azt is.

– Minap úgy megtelt az udvarunk tehénganéval, hogy el se fértünk tőle – mondta Peti.

– Biza elhiszem, ha mondod – mosolygott a király.

– Aszongya apám: nocsak, fiúk, hordjátok ki ezt a sok ganajt a mi kis földünkre, hadd lássuk hasznát! S akár elhiszi, akár nem, három ökrös szekérrel két álló hétig mind hordtuk, annyi volt ott!

– Én biza elhiszem – bólintott erre is a király.

– De baj történt ám – folytatta Peti –, tévedésből mind a szomszéd földjére hordtuk azt a jó sok ganét.

– Bolond dolog volt – ismerte be a király –, de elhiszem, ha mondod.

– Mikor megmondtuk apámnak, hogy mi történt, hát csak kijött ökelme is, s mert hogy négyen voltunk, hát mindegyikünk megragadta ügyesen a szomszéd földjének egyik-egyik sarkát, fölemeltük ügyesen, mint a lepedőt szokás, s csak átráztuk róla a sok jó ganét a magunk földjére!

– Okosan tettétek – mosolygott Petire a király.
– Aztán bévetettük fűmaggal a földünket, s akár hiszi, akár nem: másnapra olyan sűrű erdő nőtt ám rajta, amilyent még ember nem látott azelőtt!
– Elhiszem, ha mondod – bólintott erre is a király.
– Apám sajnálta levágni a sok szép fát, s mert hogy még azon a szent napon hullani is kezdett róluk a jóféle makk, hát vásárolt rá gyorsan egy disznócsordát.
– Elhiszem ezt is – bólintott kegyesen a király.
– De tudja-e azt, hogy kit fogadtunk fel disznópásztornak? – kérdezte Peti. – Felséged nagyapját, őt bizony!
De erre már felugrott a király a trónusról nagy mérgesen.
– Hazudsz, gazember! – kiáltott Petire. – Akasztófára veled!
Már mozdultak is a palotaőrök, hogy elhurcolják a vakmerőt, amikor egyszerre csak rádöbbsent a király, hogy bizony túljárt Peti az eszén. Olyasmit mondott, amit nem hitt el. S merthogy becsületes király volt őkelme, hát nem tehetett egyebet, mint hogy papot hívatott nyomban, s olyan lagzit csaptak, amilyent még nem látott a világ.
Annyi volt ott az ennivaló, hogy hét ország árvái éltek a maradékon hét álló hónapig. Úgy folyt ott a jó bor, mint a patak vize, s ha igyekeztek, még talán ti is meríthettek belőle egy bögrére valót!
Itt a vége, fuss el véle!